

Ο κύριος και η κυρία έχουν εξοχικό κάπου στα βόρεια της Αττικής. Αρχές Ιουλίου, πήγαν ένα Σάββατο να το ετοιμάσουν για τις διακοπές τους. Το βρήκαν ανοιγμένο. Κάποιοι Πακιστανοί είχαν εγκατασταθεί εκεί από τον χειμώνα. Ο κύριος εξήγησε, ποιος είναι, και τους ζήτησε να φύγουν. Αρνήθηκαν. «Έχουμε κάνει κατάληψη», δήλωσαν. Ο κύριος πήγε στην αστυνομία. Ένα περιπολικό στάλθηκε. Οι αστυνομικοί ζήτησαν από τους Πακιστανούς να φύγουν. Και πάλι, αρνήθηκαν. Οι αστυνομικοί πρότειναν στον κύριο και την κυρία να καταθέσουν μήνυση κι έφυγαν άπρακτοι. Ο κύριος και η κυρία δεν ήξεραν, τι να κάνουν. Τη λύση βρήκε κάποιος γείτονας:

«Καλέστε την Χρυσή Αυγή», τους είπε.

Την κάλεσαν. Πλάκωσε μια ομάδα φουσκωτών και ανέλαβε δράση. Οι Πακιστανοί όπου φύγει, φύγει. Ο κύριος ευχαρίστησε αλλά οι φουσκωτοί του ζήτησαν λίγο χρόνο ακόμα. Φυσικά και τον παραχώρησε. Απορημένος, τους είδε να βγάζουν στον δρόμο όλα τα έπιπλα τους και να τα απολυμαίνουν. Όταν τέλειωσαν, σκλαβωμένος τους ρώτησε:

«Τι σας οφείλω;».

«Τίποτα», του απάντησαν: «Απλά, στις επόμενες εκλογές, ψηφίστε Χρυσή Αυγή».

Φυσικά και θα τους ψηφίσει. Και η δολοφονία του Παύλου Φύσσα δεν μετράει;

Σε δημοσκόπηση, το 77,7% δηλώνει ότι η Χρυσή Αυγή «έχει σχέση με το φονικό». Όμως, ένα 13,5% θεωρεί ότι «δεν έχει σχέση». Κι ένα 8,8% απαντά «δεν ξέρω/δεν απαντώ» που κατά κανόνα σημαίνει «σιγά μη σας πω τη γνώμη μου, κόντρα στο ρεύμα».

Μα, θα ψηφίσει μια εγκληματική οργάνωση;

Σύμφωνα με την ίδια δημοσκόπηση:

«Το 47,5% θεωρεί ότι η Χρυσή Αυγή είναι φασιστική οργάνωση και το 30,7% εγκληματική οργάνωση που δρα με το προκάλυμμα ενός πολιτικού κόμματος. Όμως, το 16,9% πιστεύει ότι είναι λαϊκό εθνικιστικό κίνημα». Και η «ωραία Αγγελική» συνέλαβε τον φονιά, λέγοντας «ε, όχι και μαχαίρι». Αυτό ήταν η ειδοποιός διαφορά που επέβαλε τη σύλληψη. Όχι κάτι άλλο.

Λίγο πριν από τις γερμανικές εκλογές, στις δημοσκοπήσεις, το κόμμα του μάρκου έδειχνε ότι μένει εκτός βουλής αλλά οι δημοσκόποι υπέθεταν ότι πολλοί ψηφοφόροι απλά έκρυβαν ότι θα το ψηφίσουν. Παρά το γεγονός ότι το κόμμα αυτό έμεινε απ' έξω, αποδείχτηκε ότι σωστά υπέθεταν. Το κόμμα του μάρκου έμεινε εκτός βουλής για ελάχιστες ψήφους.

Στην Ελλάδα, μετά τη δολοφονία στο Κερατσίνι, οι δημοσκόποι και τα ΜΜΕ πανηγυρίζουν ότι «η Χρυσή Αυγή έπεσε». Πέρα από το αντιεπιστημονικό του πράγματος (το να διενεργείς δημοσκόπηση σε περίοδο συναισθηματικής φόρτισης για θέμα που θα απαντηθεί μετά από τουλάχιστον ένα εξάμηνο), υπάρχει και η αλήθεια των αριθμών:

Τα «δεν ξέρω/δεν απαντώ» αυξήθηκαν περίπου όσο μειώθηκαν τα ποσοστά της Χρυσής Αυγής. Απλά, κάποιοι ντράπηκαν να πουν ότι θα την ψηφίσουν. Κι όσο η αντιμετώπισή της από το «συνταγματικό τόξο» εξακολουθεί να είναι αυτή που βλέπουμε (περιστασιακή και περιπτωσιολογική), τόσο θα χύνεται νερό στον μύλο της. Κι όσο συγκυβέρνηση και λοιπά κόμματα θεωρούν τον λαό κορόιδο που καταπίνει ό,τι κι αν του σερβίρουν, τόσο «οι άνδρες με τα μαύρα» θα κερδίζουν το παιχνίδι.

Να θυμίσω:

Στα 1930, μετά το κραχ στη Γουόλ Στριτ, οι άνεργοι στη Γερμανία έφταναν τους 3.700.000 και η χιτλερική προπαγάνδα εξασφάλιζε 107 ναζιστές στη Βουλή. Κι έβαζε τις βάσεις για την εξόντωση των εβραίων, στους οποίους φορτώθηκε η αιτία της οικονομικής κρίσης. Τα

βίαια σε βάρος τους επεισόδια πλήθαιναν τόσο πολύ, ώστε, στις 28 Μαρτίου 1931, η κυβέρνηση εξέδωσε διάταγμα με το οποίο κηρύχθηκαν σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης οι περιοχές της χώρας, όπου σημειωνόταν ανεξέλεγκτη και αιματηρή δράση των ναζί κατά των Εβραίων.

Στις εκλογές του Μαρτίου 1933, δυο μόλις χρόνια μετά τα κυβερνητικά μέτρα κατά των ναζί, ο Χίτλερ πήρε 44% των ψήφων, που, μαζί με το 8% των εθνικιστικών κομμάτων, του έδωσε την πολυπόθητη εξουσία.

Και, στη Γερμανία του μεσοπολέμου δεν υπήρχε κυβέρνηση που διακήρυσσε ότι θα έχει «πρωτογενές πλεόνασμα», ενώ χρωστούσε και της Μιχαλούς. Ούτε υπουργός Οικονομικών που δήλωνε ότι «δεν θα παρθούν νέα μέτρα», με τον συνάδελφό του Εργασίας, για παράδειγμα, να εξηγεί ότι οι επικουρικές συντάξεις «θα κοπούν αλλά όχι πολύ» και να πανηγυρίζει επειδή κάποιον μήνα η επίσημη ανεργία υποχώρησε μερικά δέκατα της μονάδας. Για να μείνουμε στα πολύ απλά.

Να θυμίσω, ακόμα, ότι τον Ιούνιο 1996, ως πρόεδρος, ο Σουλεϊμάν Ντεμιρέλ αποδεχόταν τον αρχηγό του Κόμματος της Ευημερίας, Νετσεμτίν Ερμπακάν, ως τον πρώτο ισλαμιστή πρωθυπουργό της Τουρκίας σε κυβέρνηση συνασπισμού με το συντηρητικό κόμμα της Τανσοού Τσιλέρ. Έπεσαν τον Ιούνιο 1997. Το κόμμα της Ευημερίας «καταργήθηκε» δικαστικά. Όμως, τον Νοέμβριο του 2002, μόλις πέντε χρόνια μετά, τα ηνία της Τουρκίας ανέλαβε ο επίσης ισλαμιστής Ταγίπ Ερντογάν, αν και ο ίδιος δεν ήταν καν βουλευτής, καθώς βρισκόταν «υπό συνταγματική απαγόρευση».

Όταν ο Λένιν διακήρυσσε ότι «οι ιδέες είναι σαν τα καρφιά: όσο τα χτυπάς, τόσο πιο βαθιά μπήγονται», δεν εννοούσε μόνο τον κομμουνισμό.

(protagon.gr, 24.9.2013)

